

## UUTISKIRJE

Jokainen kuuli puhuttavan omaa kieltään

Vanha rahiseva kasetti 35 vuoden takaa, swahilinkielinen liturgia, virrenveisuuta, silloin tällöin toistuva nakuttava ääni. Vanha C-kasetti kantaa ensimmäisiä Tansanian muistojani jumalanpalveluksesta, johon osallistuin Morogorossa luterilaisen seminaarin kirkossa. Ensimmäinen työ kauteni alkoi neljän kuukauden mittaisella swahilin kielen kurssilla kirkon koulutuskeskuksessa Uluguru-vuorten juurella. Motivaationi oli korkealla, sillä olin vakaasti päättänyt ottaa haltuun itäisen Afrikan swahilin kielen. Siellä istuin kirkonpenkissä, virsikirja kädessä, pieni kannettava Walkman kasettisoitin sylissä, edessä pieni poika, joka naputti kolehtikolikkoo kirkonpenkkiä vasten.

Mitään en ymmärtänyt.

1990-luvun alun tekninen hittituote kuitenkin taltioi kasetille kirkonmenojen laulun ja puheen, pikkupojan kolehtirahan nakutuksenkin. Jumalanpalveluksen jälkeen kelasin kasettia uudestaan ja uudestaan, tutkin virsikirjan liturgiaosion ja swahilin sanakirjan kanssa, miten jumalanpalvelus oli edennyt. Vähitellen hahmottui evankeliumitekstinkin ydinviesti: Nipe maji. Ensimmäiset swahilitunnit olivat jo antaneet perussanastoa sen verran, että riemukseni ymmärsin merkityksen: Anna minulle vettä.

Vietimme menneenä sunnuntaina helluntaita, juhlapäivää, jona Pyhä Henki vuodatettiin, kirkko syntyi ja Jumalan valtakunnan sanoma lähti leviämään maailmaan uudenlaisin voimin. Helluntain ydintapahtuma hämmästyttää: ”Kun sitten koitti helluntaipäivä, he olivat kaikki yhdessä koolla. Yhtäkkiä kuului taivaalta kohahdus, kuin olisi käynyt raju tuulenpuuska, ja se täytti koko sen talon, jossa he olivat. He näkivät tulenlieskoja, kuin kieliä, jotka jakautuivat ja laskeutuivat itse kunkin päälle. He tulivat täyteen Pyhää Henkeä ja alkoivat puhua eri kielillä sitä, mitä Henki antoi heille puhuttavaksi” (Ap. t. 2:1–4). Paikalle oli kokoontunut monikielinen joukko väkeä laajalta alueelta, eri kansoista. Hämmästykseni suuri, sillä jokainen kuuli puhuttavan omaa kieltään.

Kristilliseen lähetystyöhön on kautta vuosisatojen ja vuosikymmenien kuulunut vieraiden kielten opiskelu ja paikallisten kielten vahvistaminen. Sadat ja tuhannet lähetystyöntekijät ovat aloittaneet työnsä istuutumalla koulunpenkkiin tai paikallisen kielioppaan yksityisopetukseen oppimaan paikallista kieltä.

Raamatunkäännöstyö, äidinkielen ja kielitietoisuuden opetuksen kehittäminen ovat edelleenkin osa kirkkojen tekemää työtä eri puolilla maailmaa.

Yhteisen kielen välityksellä avautuu vähitellen silta, yhteys ihmisten välille, mistä vuosien mittaan voi rakentua luottamukseen ja kunnioitukseen perustuva suhde, osallisuus yhteisöjen elämään. Mutta ei yksin omalla voimalla, muistuttaa helluntain viesti. ”He tulivat täyteen Pyhää Henkeä ja alkoivat puhua eri kielillä sitä, mitä Henki antoi heille puhuttavaksi.” Kirkossa kielten lahja on uskosta ja Jumalasta puhumista kielellä, joka tavoittaa kuulijan. Se on sanomaa Jumalasta jokaiselle ihmiselle, juuri hänen elämänsä kielellä.

”Kosketa, Jumalan Henki, syvälle sydämeen.  
Sinne paina hiljaa, luottamus Jeesukseen.”

Katri Niiranen-Kilasi

Kirjoittaja on Suomen Lähetysseuran työntekijä. Hän työskentelee opetusalan asiantuntijana Tansaniassa.